

Nederlandsche Kerken.

aantreft, wel van de kerk door hekken zijn afgesloten geweest. Aan de noordzijde zijn nog enkele dier afsluitingen aanwezig, doch daar zij het karakter van de tweede helft der 17^e eeuw hebben, kunnen dit niet de oorspronkelijke zijn. Uit denzelfden tijd als deze afsluitingen is het scheepje afkomstig, dat in het koor aan het gewelf hangt. Wat met dergelijke scheepsmodellen, die in Nederlandsche kerken niet zeldzaam zijn, bedoeld werd, is onzeker. Wellicht moeten wij denken aan een nog nalevende gewoonte, in de midden-eeuwen ontstaan, om vóór het altaar van het schippersgild zulke voorwerpen mischien als dankbetuiging voor een voorspoedige reis, op te hangen. Het Alkmaarschescheepje is fraai bewerkt; op den achtersteven zijn de stad en een ruiter geschilderd met het bijschrift „De ruyter is mijn naem, Anno 1667”.

Behalve de reeds genoemde grafzerk van Palinck en Forcest, die als kunstwerk groote waarde heeft, ziet men in de St. Laurenkerk nog enkele andere, die de herinnering bewaren aan meer of mindere voorname inwoners der stad. Een deftig heer was zeker Adriaan Schagen „in zijn leven Burgemeester, Raedt ende Pensionaris dezer Stadt en Rentmeester van der Graaflyckheyd”, die in 1699 stierf. Ook Willebrandt de Jongh „in zijn leven Raet in Oostindiën, Commandeur en

Directeur in Persiën en Commandeur over een Retourvloot van twaalf Scheepen, in Patria gearriveert den 7 Augusti 1648”, behoorde tot de aanzienlijke inwoners van Alkmaar, toen hij daar zijn welverdiende rust genoten had en in 1674 overleed.

Eenvoudiger lieden waren Meester Pieter Jacobsz Schouten „organist dezer stede”, Pieter Cornelisz „clocksteller”, Jacob Pieters, „stads timmerman” en Antonie Denys „steen-

houwer dezer stadt”, die allen in de eerste helft der 17^e eeuw hier ter aarde zijn besteld. De laatste heeft, zooals wij zagen, de zuilen onder het orgel gemaakt. Een tijdgenoot van hem, Jan Janszoon Keyser, vond het noodig het nageslacht in 1649 op zijn zerk dus toe te spreken „Doen ick was oudt 40 jaer en gezond, doen woogh ick 312 pont”, wat zonder twijfel het bewijs levert, dat de overledene in den waren zin des woords een man van groot

VOORMALIGE SACRISTIE DER ST. LAURENSKERK TE ALKMAAR.

gewicht genoemd mocht worden.

Onder de groote kerken, die de 15^e eeuw zoo talrijk hier te lande zag verrijzen, als getuigen van de welvaart, welke in den Bourgondischen tijd heerschte, neemt de St. Laurenkerk te Alkmaar een eervolle plaats in. Wel mist zij den rijkdom van vormen, die andere vertoonen, maar zij onderscheidt zich door gelukkige verhoudingen en aanzienlijke afmetingen. De rijzige middenbeuk